Amit Böle Salamon mondott példabeszédében: [illegible]
Ne siessek el a kolleggal, most sokszor kívánhatod, hogy mit fog mihelyt a mai nap, ezt a mondást megdöbbenő pontosságban legszomorúbb valóságában látjuk a jelen évben, amidőn vártatlanul tűnt el középtünkben a hír, hogy Stück Adolf hirtelen elköltözött az élők sorából. Istenem, milyen nagy halott e fiatal lét; mi emberek, kik mellettünk evegyük ál lenyűk Karolin az egész örökkévalósággal, mi nem vagyunk képesek még csak a holnapi napra sem biztos terveket szőni, most hirtelen nem kívánhatjuk, hogy mit szól napunkra a következő pillanat, mely most egy évi idő sem engedi nekünk, hogy elkészülhessünk a legszomorúbb útra, hogy csak gondolhassunk is a halálra. Kedves barátunk, fáj nekünk a te hirtelen távozásod, nemcsak azért, mert elszomorító valóságban tárod elénk az emberi élet ezerlóláspa képét, de nehéz szívvel kísérünk el utolsó utadra, mert pontos kötelességtudás s szerető szándi vétlen szeretet töltötte be egész életedet. Mely szépen borulva zokogva el most hanyatló mellett kitsesed arc a tépő fájdalmat, mely kesergő szivét dúlja, midőn elsőszülött szülte a legszeretetreméltóbb házasságának boldog emlékét s immár elszakadva látja a legkiszegeszebb szeretet kötelékét, mely szivedet egybefűzte s amely ezer boldogság fényével töltötte be családi otthonodat. Kesergő fájdalom szívszavával ontják most könnyeiket szeretteid, kiket odaadással szeretettél, a legjobbabb apai örömtelenséggel szerettél az élet utján, kiknek javáért nem ismertél soha elég nagy áldozatot, melyet készséggel meg nem hoztál volna s akik most a szeretett pillanatában a halál szeretet örömtelen szívszavával roskadoznak a csapás alatt, melyjel Isten porba szórta szeretőjük fejét, kárukra szomorúja. De nem csak a szívszerinti s szívszeretett szivek köre bánja szeretőjed miatt, mi mindannyian, kik ismertük kiváló szeretetreméltóságodat, szeretetteljes fáradozásodat, ismertük jó szivedet s telkes kötelességtudásodat, mi is megdöbbenve álltunk halott poraid mellett, fájdalmunk körünkből való szeretőjed, mely hirtelen jöttével szerelmünkre utal s fájdalom könnyével vési szivünkbe a tanulást, hogy sohse tudhatjuk, mit fog nekem ma a mai nap. De ép ez a szerelmünk mutat a vigasztalásra; a következő pillanat is el van rejtve szemeink elől, nem mi magunk szegetjük sorsunkat, Isten kezelésében vagyunk mindannyian, Isten akaratja szerint lehetünk vagy le nem várt időben élünk, s az Isteni szándékba vetett hit nyugtatja meg fájó szivünket. Ez a tudat mely szeretőjed szivedet, ő az élet s halál ura, ő szerte fohászkodjunk fájdalmas szívszerető imában az elköltözött örök nyugalmáért.

Ujpesten 1903. febr. 19.

Stück Adolf

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/038